

АЙОГА НАНАЙСКА ПРИКАЗКА

Превод от руски: Ангел Каралийчев, Вела Каралийчева, 1956

chitanka.info

В тундрата, на морския бряг, живеел нанаецът Ли с жена си.
Те имали дъщеря Айога.

Нямало в тундрата по-хубаво момиче от нея. Хората отдалеко идвали да погледат Айога.

Поотрасла Айога, разбрала каква е хубавица и се подгордяла. Почнала по цели дни да се любува на себе си.

Ту се гледала в излъскания меден съд, ту тичала към брега на езерото: заставала на колене, навеждала се над водата и гледала — не можела да се нагледа.

Майката я викала да помогне в домашната работа, баба ѝ я молела да донесе дърва, но Айога нищо не искала да върши. Станала съвсем ленива, само едно правела — любовала се на себе си.

Веднъж майка ѝ рекла:

— Донеси вода, дъще.

Но Айога отвърнала:

— Ще падна във водата.

— Ти се дръж за храста — научила я майка ѝ.

— Храстът ще се счупи — отвърнала Айога.

— Хвани се за здравите клони.

— Ще си издращя ръцете.

— Сложи си ръкавици — поръчала ѝ майката.
— Ръкавиците ще се скъсат — отвърнала дъщерята.
— Нищо, ще закърпиш ръкавиците с игла.
— Иглата ще се строши.
— Ти пък вземи дебела игла — казал бащата, комуто омръзнало да слуша как момичето се опира на майка си.

— Само това оставаше, да си избода ръцете! — отвърнала Айога.
— Сложи напръстник.
— Нали трябва да го търся.

А там, в къщата, било съседското момиче, приятелка на Айога. И то рекло на стопанката:

— Дай, лелко, аз ще ти донеса вода.

Момичето взело ведрото и отишло за вода.

С водата майката замесила тесто.

Тестото бухнало високо, бяло.

Майката се заловила да пече банички.

Баничките се зачервили, шипят на горещата печка.

Айога ги видяла и извикала:

— Дай ми баничка!

— Гореща е, ще си опариш ръцете — отвърнала майката.

— Ще си сложа ръкавици.

— Ръкавиците са мокри.

— Ще ги изсуша на слънцето.

— Не може, от слънцето ще корясат.

— Сетне ще ги размекна с машинката.

— От такава работа ще те заболят ръчичките — рекла майка ѝ.
— Що ти трябва, дъще, да се трудиш и да си разваляш хубостта? По-добре да дам баничката на това момиче, дето не си жали ръцете и помага на старите в работата.

И майката дала баничка на съседското момиче.

Айога се разсърдила, нацупила се, отишла на реката, но от лошавина дори не искала да се любива на себе си. А съседското момиче вървяло след нея и ядяло баничката.

Устата на Айога се налели. Почнала да поглежда назад, към приятелката си. Обърнала се веднъж, обърнала се втори път, трети път...

И изведнъж — станало чудо: шията ѝ взела да става все по-дълга и по-дълга.

А съседското момиче било добро.

То отчупило половината от баничката и я подало на Айога:

— Вземи, яж. Не ми се свиди.

Айога още повече се разсърдила на приятелката си. Побеляла от злоба, засъскала, разтворила пръсти, размахала ръце...

Така ги размахала, че ръцете ѝ изведнъж се превърнали на криле.

— Нищо не ми трябва-а-а-а! — креснала тя.

Айога не се задържала на брега. Паднала в реката и се превърнала на гъска.

Плава и грачи.

— Ах, колко съм хубава! Га-га-га! Ах, колко съм хубава!

Плавала, плавала, кряскала, кряскала, додето съвсем забравила родния си език.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.